

**בית הדין לערעורים בענייני משמעת
של המכללה האקדמית של תל-אביב יפו**

15 בינואר 2026
כ"ו בטבת התשפ"ו

לפני: כבוד השופט הנשיא עו"ד מיכאל גינסבורג
כבוד השופטת ד"ר רומינה זיגדון
כבוד השופט מר דניאל וינברג

המערער: (-)

נגד

המשיבה: **המכללה האקדמית תל אביב יפו**
ערעור על פסק דינה של המועצה על המשמעת מיום 5.10.2025.

תאריך הישיבה: י"ח בכסלו התשפ"ו (8.12.2025)

בשם המערער: בעצמו, וע"י ב"כ עו"ד אסף ביטון
בשם המשיבה: ליאורה ארזי בן-חיים, עו"ד

פסק-דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינה של המועצה על המשמעת (ד"ר איריס גבר-רוזנבלום), מיום 5.10.2025, אשר במסגרתו הורשע המערער בעבירות משמעת לפי סעיפים 21.4 ו-21.6 לתקנון משמעת - סטודנטים תשנ"ה (להלן: "התקנון"), ונגזרו עליו העונשים המפורטים בגזר הדין. הערעור נסב על חומרת העונש בלבד, כאשר המערער מבקש להקל בעונש ההרחקה שהושת עליו.

רקע הדברים

- המערער היה בשנה"ל תשפ"ה סטודנט בתכנית הלימודים לתואר ראשון ב(-) במכללה האקדמית של תל-אביב-יפו.
- בסמסטר ב' של אותה שנה המערער למד את הקורס (-) וניגש לבחינת מועד א'.

4. במהלך הבחינה, ובשים לב לכך שלמערער אישור רפואי קבוע ליציאה לשירותים במהלך בחינה, התאפשרה יציאתו לשירותים. מספר דקות לאחר חזרתו לכיתה הבחין המשגיח במכשיר טלפון סלולרי דלוק בכיס מכנסיו של המערער. כאשר נשאל לפרט הימצאותו של המכשיר בכיסו, השיב המערער: "לא יודע".
5. בעקבות כך הוגשה תלונה משמעתית, ובהמשך הוגש נגד המערער כתב קובלנה אשר ייחס לו עבירות משמעת לפי סעיפים 21.4 (הונאה בבחינה) ו-21.6 (הפרת הוראה המתייחסת לבחינה, לרבות הוראה בדבר התנהגות במהלך בחינה), וזאת בין היתר בהתאם להוראות הרלוונטיות בנוהל "סדרי בחינות ודיווח ציונים ביחידות הלימוד של המכללה" ובפרט הוראות האוסרות החזקת טלפון סלולרי במהלך בחינה, אף אם לא נעשה בו שימוש.

פסק דינה של המומנה על המשמעת

6. בפסק דינה מיום 5.10.2025 קבעה הממונה, בין היתר, כי המערער הודה בתיאור העובדות ובהחזקת טלפון במהלך הבחינה; וכן נקבע, על יסוד העדויות והחומר שהובא בפניה, כי גרסת המערער אינה אמינה.
7. בתוך כך נקבע בפסק הדין, כממצאים עובדתיים, כי המערער נכנס לכיתה הבחינה עם שני מכשירי טלפון כאשר האחד הונח על שולחן המשגיח ואילו השני נמצא בהמשך בכיסו של המערער. כן נקבע על ידי הממונה כי אין זה סביר בעיניה שהמערער אשר שהה כשמונה דקות בשירותים לא שם לב למכשיר הטלפון שבכיסו ובכך היא הביעה את דעתה באשר למהימנות ואמינות גירסתו של המערער. בהתאם לכך הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב הקובלנה.
8. בגזר הדין עמדה הממונה על חומרת העבירות בהם הורשע המערער והשיתה על המערער את העונשים הבאים:
- (א) פסילת הציון במועד נשוא כתב הקובלנה ומתן ציון "נפסל" בקורס (-) בסמסטר ב' תשפ"ה;
 - (ב) הרחקה מלימודים במכללה לסמסטר א' תשפ"ו;
 - (ג) עונש על תנאי של הרחקה לשנה, במקרה של הרשעה חוזרת בעבירה לפי סעיף 21.4 לתקנון, כאשר תוקף התנאי שנתיים.

טענות הצדדים בערעור ובדיון שהתקיים בעניינו של המערער

9. על פסק דינה של הממונה על המשמעת הגיש המערער את הערעור, ובו פירט בטעם רב את טענותיו שונות. המערער טען בהגינותו הרבה, כי אין חולק שמדובר באירוע חמור וכי עליו לשאת בעונש, אולם הערעור מכוון לחומרת העונש ובפרט לרכיב ההרחקה בפועל.
10. המערער טען כי לא נעשה שימוש בטלפון בפועל, וזה טעם אשר יש לו משקל מהותי בהקלה בעונש; כי הוא סטודנט נורמטיבי ללא עבר משמעתי; כי נסיבותיו האישיות, המשפחתיות והרפואיות מורכבות; וכי רכיב ההרחקה גורם לפגיעה קשה ומשמעותית ברצף לימודיו, לעיתים אף מעבר לסמסטר אחד בשל מבנה קורסי קדם.
11. עוד טען המערער באמצעות בא-כוחו, כי בערכאה הדיונית לא היה מיוצג ולא היה יכול להביא תקדימים לעניין העונש, וכי ראוי להחיל בעניינו ענישה מידתית התואמת פסיקה משמעטית במקרים דומים.
12. מן הראוי לציין, כי לעניין זה הפנה בא-כוח המערער לפסקי דין משמעתיים שהוצגו על ידו, והעלה אבחנות שהוא מוצא לנכון לפיהן במקרים שונים של אחזקת טלפון/חומר אסור במהלך בחינה, ואולם לגישתנו באותם מקרים לא תמיד הורשעו סטודנטים בעבירת הונאה אלא רק בהפרת הוראה המתייחסת לבחינה, ומכאן שגם רף הענישה באותם מקרים היה שונה.
13. המשיבה טענה מנגד כי יש לאמץ את קביעותיה של הממונה על המשמעת וכי אין מקום להתערבות ערכאת הערעור. המשיבה טענה ופירטה בפנינו בתגובתה כי המערער הורשע בעבירה לפי הקובלנה ולפי סעיף 21.4 וכן לפי סעיף 21.6, וכי ממצאי המהימנות והקביעות העובדתיות (לרבות ביחס לשני מכשירים) מציבים את המקרה ברף חומרה המצדיק הרחקה בפועל.
14. המשיבה הוסיפה וטענה כי פסקי הדין שהובאו להשוואה אינם דומים, בין היתר מאחר שבחלקם לא היתה הרשעה בעבירת הונאה, או שהנסיבות העובדתיות היו שונות.
15. במסגרת הדיון שהתקיים בפנינו חזרו הצדדים על עיקרי טענותיהם כפי שהוגשו בכתב. בא-כוח המערער הוסיף וטען בפנינו בטעם רב ובמישורים שונים ובכלל זה לגבי חומרת הענישה אשר הושתה על המערער.
16. עקב חומרת גזר הדין, ניתנה לצדדים אפשרות מלאה להשמיע טענותיהם והם ניצלו זאת עד תום ובמקצועיות רבה, ובית הדין בחן את מכלול החומר שהונח בפניו, לרבות פסקי הדין שהוצגו לצורך השוואה והאבחנות שנטענו בהתייחס אליהם.

דיון והכרעה

17. הערעור שלפנינו נסב על חומרת העונש בלבד. המערער אינו תוקף את הקביעות העובדתיות ואת ממצאי המהימנות שנקבעו בפסק דינה של הממונה על המשמעת.
18. לאחר שעיינו בפסק הדין של הערכאה הדיונית, בהודאת המערער בעובדות, במסמכי ההליך, בכתב הערעור ובתגובה, וכן לאחר ששמענו את טענות הצדדים בדיון, לרבות בפסקי הדין אשר הוצגו בפנינו, לא מצאנו (ברוב דעות), כי יש מקום להתערב בעונש שהושת על המערער.
19. בית הדין סבור, כי עבירות הנוגעות לטוהר הבחינות ובכלל זה החזקת אמצעי תקשורת אלקטרוניים אסורים במהלך בחינה, ובפרט כאשר מדובר בהרשעה בעבירת הונאה לפי סעיף 21.4 לתקנון והן עבירות חמורות הפוגעות באמון שבין הסטודנטים לבין המוסד ובאמינות ההסמכה של הציונים. במקרים מסוג זה יש הצדקה לנקוט ענישה ממשית ומרתיעה. העובדה כי לא נעשה שימוש בטלפון, על פי הנטען, אינה יכולה לעמוד לזכותו של המערער שכן עצם המעשה והשאתו פתוח בכיסו, בעוד טלפון אחר כן נמסר לעמדת הבדיקה היא העומדת בעיינו לרועץ לפתחו של המערער.
20. יתרה מכך, הערכאה הדיונית לא נתנה אמון בגרסתו העובדתית אותה הציג המערער ואנו תמימי דעים בעניין זה עם קביעותיה של הממונה וגם אנו בדעה כי מדובר בגירסה שאינה מתיישבת עם ההגיון הבריא.
21. לבסוף, עיון בפסקי הדין שהמערער הציג לצורך השוואה ובאבחנות שניסה להעלות בא-כוחו, ובטעם רב, לא הניח את דעתנו להוביל להתערבות בעניינו. זאת, בין היתר, בשים לב לכך שבעניינו נקבעו ממצאים עובדתיים ומהימנותיים מובהקים, וכן בשים לב לסעיפי הרשעת המערער, נתון שיש בו כדי להשפיע על רף הענישה, ולהבדיל, ממקרים שבהם לא הורשעו סטודנטים בעבירה זו.
22. איננו מקלים ראש בנסיבות האישיות שתיאר המערער ובטענותיו בדבר ההשלכות האפשריות על רצף לימודיו. יחד עם זאת, נסיבות אלה נשקלו גם על ידי הממונה על המשמעת במסגרת גזר הדין, ונשקלו גם על ידינו כעת, ואין בהן כדי להצדיק, בנסיבות העניין, סטייה מרף הענישה המקובל בעבירות מסוג זה, כפי שהוכח והוכרע בהליך קמא.
23. ההלכה הנהוגה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בנקל בגזר דין של הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בלבד, ובעניינו לא הוצג טעם חריג המצדיק התערבות כאמור.
24. על כן, אנו מורים, ברוב דעות של 2:1, לדחות את הערעור, ולהותיר על כנו את פסק דינה של הממונה על המשמעת על רכיביו.

25. למען הסדר הטוב יוער, כי בהחלטה מיום 27.10.2025 הורה נשיא בית הדין לערעורים על עיכוב ביצוע עונש ההרחקה עד להכרעה בערעור. עם מתן פסק דין זה, ובהיעדר קביעה אחרת, ייעשה המשך הטיפול בעונש בהתאם להוראות התקנון והחלטות המוסדות המוסמכים במכללה.

סוף דבר

26. על רקע דברים אלו, ומהטעמים המפורטים לעיל, הגענו למסקנה, כי אין להתערב בפסק דינה של הממונה ולהותיר על כנם את העונשים המפורטים בגזר הדין.

27. פסק הדין יפורסם ללא שם המערער וכל פרט מזהה אחר.

ניתן היום, כ"ו בטבת התשפ"ו (15 בינואר 2026).

(-)	(-)	(-)
דניאל וינברג שופט	ד"ר רומינה זיגדון שופטת	מיכאל גינסבורג, עו"ד שופט נשיא בית הדין

מס. סידורי: 224 א'